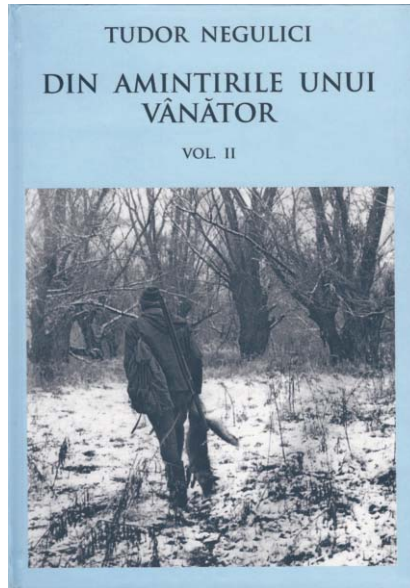
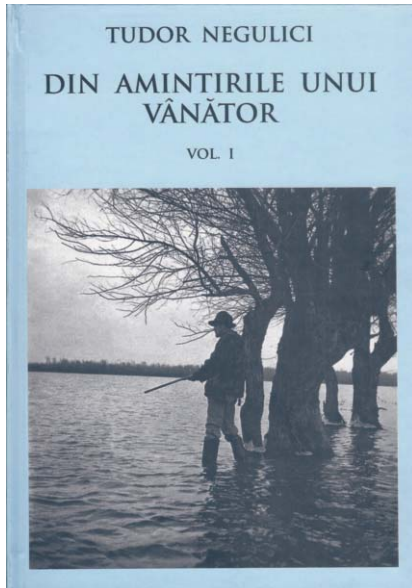

O viață dedicată vânătorii

MUGUREL IONESCU

La sfârșitul anului 2015, unul dintre cei mai vechi colaboratori ai revistei noastre, distinsul domn Tudor Negulici, ne-a încântat prin publicarea, în două volume, a cărții autobiografice „Din amintirile unui vânător”.

Povestiri adevărate, pline de farmec, bune de citit la gura sobei, uneori halucinante prin bogăția extraordinară a vânătorului dobândit, zugrăvesc un tablou elitist al vânătorii din perioada 1940-1970, cu aventurile inerente practicării acestei pasiuni.

Despre autor

Tudor Negulici s-a născut pe plaiurile muscelene în anul 1936, într-o familie cu vechi tradiții vânătoarești. Bunicul Gheorghe și tatăl Anton i-au transmis, de foarte tânăr, dragostea față de natură, păsări și animale. După volierele improvizate în care adăporea diverse păsări și animăluțele hrănite la liziera pădurii, au urmat copilăreasca vânătoare cu praștia și partidele de pescuit pe râurile care brăzdau dealurile și munții din împrejurimi.

În anul 1940, la vârsta de 14 ani, primește în dar, de la tatăl sau, prima sa armă de vânătoare, marca Lepage a Liège calibrul 12. De la unchiul său, magistrat și pasionat vânător, a primit cartea „Vânătoarea în România” de Ernest C. Gheorgiu, din care a învățat despre speciile de vânat, arme și muniții, metode de a vâna, dresajul câinilor de vânătoare și alte multe lucruri interesante și utile, care i-au deschis porțile cunoașterii naturii sălbatice. A exersat cele învățate pe dealurile și pădurile din jurul

Câmpulungului, vânzând iepuri, vulpi, un bursuc, trei mistreți, un țap de capră neagră, o vidră, doi jderi, porumbei sălbatici, cârstei, sitari, rațe, sarșele, gârlițe, dar și trei cocoși de munte.

Din 1945, timp de patru ani, a urmat cursurile Institutului de Construcții din București, perioadă în care nu prea a mai avut timp de vânătoare. După absolvirea institutului în anul 1949, s-a înscris în filiala de vânătoare „I. V. Stalin”, devenită ulterior „Lunca”. Și-a reluat activitatea de vânător, la început la rațe, pe râul Mostiștea, ajungând apoi în Câmpia Bărganului și bălțile dobrogene.

În anul 1956 a trecut la filiala de vânătoare „Tudor Vladimirescu”, ulterior denumită „Diana”.

Pe aripile vânătorii

În cele două volume, autorul ne împărtășește, cu pasiune și har, întâmplări petrecute, de-a lungul anilor, din Delta Dunării până pe vărfurile Făgărașilor, cu peisajele întâlnite și oamenii care i-au fost tovarăși sau gazde în peregrinările sale. Devenite personaje în paginile cărții, nume ca Bucur Menghet, Nae Vuței, Emil Drăgan, Petre Coman, Gheorghe Bădicu, Grigore Popenăreanu, Șerban Teodorescu, Andrei Sculy, jupân Tudorache, par desprinse din altă lume, fantastică, fiind prezențați de autor ca niște eroi de poveste.

Începând cu scroafa și godacul împușcați la Râpa Babei, continuând cu cocoșii de munte, lupul împușcat în 1943, cu partide de vânătoare la jderi, țapi de capră neagră, pisică sălbatică, vidră, cu vânătoarea a sute de rațe, gârlițe și găște, autorul te duce cu gândul la personajul lui Alphonse Daudet, lăudărosul Tartarin din Tarascon, care ar fi poposit pe meleagurile noastre într-o expediție transcendentă, ce depășește orice limită a închipuirii.

Nu lipsesc povestiri pline de haz, cum ar fi *Ursul cu căpăstru*, sau pline de tandrețe, ca *Găștele săbatice*, dar și cele mai sumbre, pogorâte din neguri, ca istoria lui Terente.

Volumele sunt împănate și cu prezentări documentare ale unor specii de vânat, ale biotopurilor, și alte informații utile vânătorilor.

Tudor Negulici – poetul

Adoptând stilul relatărilor directe, ilustrative, ale întâmplărilor trăite, autorul ne surprinde plăcut prin transferul, aproape nesesizat, către partea lirică, trăită intens și prezentată cu deosebită sensibilitate.

Astfel, după împușcarea celor doi cocoși de munte, urmând carul cu boi pe ai cărui bușteni erau așezați, autorul ne transmite emoțiile simțite.

„Deodată însă, cum priveam la păsările falnice, ce se legănau ușor în mersul carului, sus, pe bușteni, cu aripile strânse peste piept, mi s-a părut convoiul unui car funebru și, totodată, triumfal, pe care se poartă eroii de pe câmpul de luptă, spre locul de veci... Atunci, m-a săgetat înduioșarea și m-am simțit umilit și greu de păcate...”

Tot în același registru, ne descrie viziunea pe care a avut-o la o vânătoare de capre negre.

„Deodată, jocul cețurilor se oprește și pâcla albă se destramă și se ridică ușor. Ca dintr-o lume ireală, din aburul care pierea, a răsărit în jurul meu un cerc glacial în toată măriștea lui. Eram într-o arenă uriașă, perfect rotundă, înconjurată de tribune prăpastioase de stâncă, cu o singură intrare îngustă, prin care scăpăra pârâiașul cercului glacial. O arenă a tăcerii, a liniștii grele, unde s-au luptat, cândva, gheața cu stâncă.”

O carte pe care, după ce au citit-o, cei care au trecut prin astfel de situații, sau speră să ajungă vreodată acolo, simt nevoia să o ia de la capăt. **NPR**